

New York Times bestseller

MARY
HIGGINS
CLARK
& ALAFAIR BURKE

A Csipkerózsika-
gyilkosság

21. SZÁZAD
KIADÓ

Agnes Partel Newtonnak – szeretettel
MARY

Chris Mascalnak és Carrie Blanknek
Egy újabb 20 + 20 éves barátságra
ALAFAIR

Köszönetnyilvánítás

Ismét örömömre szolgált, hogy együtt dolgozhattam regényíró társsal, Alafair Burke-vel. Két szellem jutott egyetlen megoldandó bűntényre.

Ezen az utazáson is Marysue Rucci, a Simon & Schuster főszerkesztője a mentorunk. Ezer köszönet a bátorításodért és a bölcs tanácsaidért.

Hazai csapatom továbbra is szilárdan a helyén van: rendkívüli férjem, John Conheeney, a gyerekeim és a jobbkezem, Nadine Petry. Ők teszik derűssé írói munkásságomat.

És önök, kedves olvasóim, úgyszintén mindig velem vannak a gondolataimban, miközben írok. Ha úgy döntenek, hogy elolvassák ezt a könyvemet, szeretném, ha úgy éreznék, hogy jól töltötték el az idejüket.

Isten áldja valamennyiüket!

MARY

De mind megöljük, amit szeretünk,
Tagadni ne is akard:
Van úgy, hogy zord nézés is öl,
S van méreg, bókba takart,
S a gyávák gyöngéd gyilka csók,
De a bátrak fegyvere kard!

*Oscar Wilde: A readingi fegyház balladája
(Tóth Árpád fordítása)*

Prológus

A vádlott álljon fel!

Casey remegő térdel állt fel a székéről. Tökéletes testtartással állt – vállak hátrahúzva, tekintet előreszegezve –, de a lába imbolygott alatta.

A vádlott. Ebben a tárgyalóteremben három hete mindenki „a vádlott”-ként utal rá. Nem hívják Casey-nek. Sem a rendes névén Katherine Carternek. És semmi esetre sem Mrs. III. Hunter Raleigh-nak, azon a néven, amelyet ma már viselne, ha másként alakultak volna a dolgok.

Ebben a teremben jogi kifejezésként kezelik, nem hús-vér személyként, aki mélységesebben szerette Huntert, mint azt lehetségesnek gondolta.

Amikor a bíró lepillantott a pulpitusáról, Casey hirtelen kisebbnek érezte magát a százhatvan centiméterénél. Holtra rémült gyerek volt, aki egy rossz álomban egy mindenható varázslóra tekint fel.

A bíró következő szavaitól egész testén végigfutott a hideg. *Elnök asszony, sikerült az esküdszéknek egyhangú ítéletet hoznia?*

Egy női hang válaszolt.

– Igen, bíró úr.

Végre elérkezett a nagy pillanat. Három héttel ezelőtt kiválasztották Litchfield megye tizenkét lakóját, hogy ők döntsék el, Casey szabadon elmehet, vagy élete hátralévő részét börtönben tölti. Bárhogyan döntenek is, többé már nem lesz osztályrésze az a jövő, amelyet el-

képzelt. Nem lesz Hunter felesége. Hunter meghalt. Amikor Casey esténként lehunyta a szemét, még mindig látta maga előtt a vért.

Az ügyvédje, Janice Marwood óva intette, hogy ne akarjon semmit kiolvasni az esküdtek arckifejezéséből, Casey azonban nem tudta megállni. Lopva az esküdtszék alacsony, telt, kedves, szelíd arcú elnöknőjére pillantott. Úgy nézett ki, mint azok az asszonyok, akik mellé Casey édesanyja leülne a gyülekezeti piknikeken. Casey a kiválasztási szakaszból emlékezett rá, hogy a nőnek két lánya és egy fia van, és újdonsült nagymama.

Egy anya és nagymama bizonyára emberi lénynek tekinti, nem szimplán *vádlott*nak.

Casey valami reményt keltő jel után kutatott az asszony arcán, de az kifejezéstelen maradt.

A bíró ismét megszólalt. *Elnök asszony, kérem, olvassa jegyzőkönyvbe az ítéletet!*

A beállt csönd mintha egy örökkévalóságig tartott volna. Casey a nyakát nyújtogatva pásztázta a tárgyalóteremben ülő tömeget. Közvetlenül az ügyész asztala mögött ott ült Hunter apja és az öccse. Nem egészen egy évvel ezelőtt úgy volt, hogy bekerül a családjukba. Most viszont esküdt ellenségükként néztek rá.

Gyorsan az „ő” sora felé fordult, és tekintete azonnal egy szem párra szegeződött, amely az övéhez hasonlóan ragyogó kék és csaknem ugyanolyan ijedt volt. Hát persze, az unokanővére, Angela itt van. Angela az első naptól fogva mellette állt.

Angela mellett, a kezét szorongatva ült Casey édesanyja, Paula. Sápadt volt, és vagy öt kilóval könnyebb, mint Casey letartóztatása idején. Casey arra számított, hogy az édesanyja másik kezét is fogják, de azon az oldalon egy jegyzetfüzetet és egy tollat tartó idegen ült mellette. Egy újabb riporter. Hol van az édesapja? Casey szeme vadul kereste az arcát a tárgyalóteremben, remélve, hogy csak nem vette észre valami miatt.

De nem, a szeme nem csapta be. Az édesapja nem volt ott. Hogy teheti meg, hogy éppen ma nincs itt?

Figyelmeztetett, gondolta Casey. „Fogadd el a vádalkut! – mondta. – Akkor még lesz időd egy másik életre. Akkor még végigvezethetlek a templomi padosrok között, és megismerhetem az unokáimat.” Azt szerette volna, hogy a kicsik *El Jefe*-nek, a Főnöknek nevezzék.

Abban a pillanatban, amikor megértette, hogy az édesapja nincs a tárgyalóteremben, Casey pontosan tudni vélte, mi fog történni vele. Az esküdtszék bűnösnek fogja kimondani. Senki sem hiszi el, hogy ártatlan, még apu sem.

A szelíd arcú asszony, kezében az ítéletet tartalmazó papírlappal, végül megszólalt:

– Az első vádpontban, a gyilkosság vádjában az esküdtszék a vádlottat... – Az elnök asszony itt köhintett egyet, és Casey hallotta, hogy a karzaton valaki felnyög.

– ...nem találta bűnösnek.

Casey a kezébe temette az arcát. Vége van. Nyolc hónappal azután, hogy elbúcsúzott Huntertől, végre elkezdhet a jövőjéről gondolkodni. Hazamehet. A jövő nem az lesz ugyan, amelyet Hunterrel tervezett, de a saját ágyában fog aludni, egyedül zuhanyozhat, és azt eheti, amihez kedve van. Szabad lesz. Holnap egy új jövő kezdődik. Lehet, hogy vesz egy kölyökkutyát, hogy legyen valaki, akiről gondoskodhat, aki azok után is szereti, amiket összehordtak róla. Azután, talán majd jövőre, visszamegy az egyetemre, hogy megszerze a PhD-jét. Letörölte a megkönnyebbülés könnyeit.

Ekkor azonban eszébe jutott, hogy még nem végeztek vele.

Az elnök asszony megköszöri a torkát, és folytatta.

– Az alternatív vádpontban, az erős felindulásban elkövetett emberölés vádjában az esküdtszék a vádlottat bűnösnek találta.

Casey egy másodpercig azt hitte, talán félrehallotta. De amikor az esküdtek padja felé fordult, látta, hogy az elnök asszony arckifeje-

zése már nem kifürkészhetetlen, már nem kedves. Ugyanolyan elítélőn mered rá, mint a Raleigh család. Az arcukra volt írva, hogy arra a névre gondolnak, amelyet az újságok ragasztottak rá: *Eszelős Casey*.

Casey zokogást hallott a háta mögül, és amikor hátrafordult, látta, hogy az édesanyja keresztet vet. Angela teljesen kétségbeesve két kézzel fogta a fejét.

Legalább egyvalaki hisz nekem, gondolta Casey. Legalább Angela elhiszi, hogy ártatlan vagyok. De mindenképpen hosszú időre börtönbe kerülök, ahogyan azt az ügyész kilátásba helyezte. Véget ért az életem.

1.

Tizenöt évvel később

Casey Carter előrelépett, amikor meghallotta a kattanást, majd maga mögött a hangos, ismerős fémes *csör*rt. A cellája ajtaja adta a *csör* hangot. Minden reggel hallotta becsukódni, amikor kilépett reggelizni, minden este vacsora után, és a kettő között még általában kétszer. Napjában négyszer, tizenöt éven keresztül. Az, a szökőéveket nem számítva, durván huszonegyezer-kilencszáz csörrenés.

Ez a hang azonban különbözött a többitől. Ma a megszokott narancssárga rabruhája helyett fekete nadrágot és ropogós fehér pamutblúzt viselt, amelyeket az édesanyja előző nap hozott be a börtönigazgató irodájába – mindkettő egy számmal nagyobb volt a méreténél. Ma, amikor kísértelt az ajtón, a könyvei és a fényképei is vele tartottak.

Ha Isten is úgy akarja, most hallja utoljára ezt a nyomasztó fémes visszhangot. Letöltötte a büntetését. Nincs feltételes szabadlábra helyezés. Nincsenek korlátozások. Amint kilép ebből az épületből, teljes mértékben szabad lesz.

A szóban forgó épület a York Büntetés-végrehajtási Intézet volt. Amikor ideérkezett, minden reggel és minden este sajnálta magát. Az újságok Eszelős Casey-nek nevezték. Vagy még inkább *Átkozott* Casey-nek. Idővel azonban megedzette magát, hogy hálát érezzen az apró áldásokért is. A szerdánkénti sült csirkéért. A szép hangú celatársért, aki rajongott Joni Mitchell¹ dalaiért. A könyvtárba érkező

---

¹ Joni Mitchell (1943–) kanadai énekes és dalszerző. (*A szerk.*)

új könyvekért. Az évek során Casey elnyerte azt a kiváltságot, hogy a művészetek élvezetére taníthatta elítélttársai egy kis csoportját.

A York nem éppen az a hely volt, ahová Casey valaha is képzelte magát, de másfél évtizeden keresztül ez volt az otthona.

Ahogy végigment a csempézett folyosókon – egy ór előtte, egy mögötte –, elítélttársai oda-odakiáltottak neki. „Hajrá, Casey!” „Ne felejts el bennünket!” „Mutasd meg nekik, mire vagy képes!” Füttyöket és tapsokat hallott. Nem fog hiányozni neki ez a hely, de sokra emlékezni fog ezek közül a nők közül, és azokra a leckékre is, amelyekre megtanították.

Izgatott volt, hogy elmehet, de hú, ennyire még az érkezések sem félt. Huszonegyezer-kilencszáz csörrenésnyi időt töltött itt, miközben visszasámlálta a napjait. Most végre visszanyerte a szabadságát, és erre most retteg.

Amikor egy teljesen új hangot hallott – ahogy a börtön külső kapuja kivágódott –, eltűnődött: *Milyen lesz holnap az életem?*

Elöntötte a megkönnyebbülés hulláma, amikor megpillantotta odakint az édesanyját és az unokanővérét. Az édesanyja mostanra már megöszült, és legalább két centivel alacsonyabb volt, mint amikor Casey megkezdte a büntetése letöltését. De amikor az édesanyja a karjába zárta, Casey ismét kisgyerekeknek érezte magát.

Az unokanővére, Angela ugyanolyan gyönyörű volt, mint mindig. Szorosan magához ölelte Casey-t. Casey igyekezett nem gondolni az édesapja hiányára, sem arra, hogy három évvel ezelőtt nem engedték el a börtönből a temetésére.

– Nagyon köszönöm, hogy eljöttél ilyen messzire a városból – mondta Casey Angelának. Amikor Casey-t letartóztatták, a legtöbb barátnője megszakította vele a kapcsolatot. Az a néhány, aki úgy tett, mintha a tárgyalása idején semleges maradna, abban a pillanatban eltűnt az életéből, amikor elítélték. A börtön falain túlról csak az édesanyjától és Angelától kapott támogatást.

– A világért el nem mulasztottam volna – jelentette ki Angela.
– De tartozom neked egy bocsánatkéréssel: ma reggel annyira izgatott voltam, hogy a városban felejtettem a ruhákat, amelyeknek az elhozatalára anyukád megkért. De gond egy szál se. Hazafelé menet megállunk a plázánál, és beszerzünk pár alapvető holmit.

– Várható volt, hogy találsz ürügyet egy kis vásárlásra – viccelődött Casey. Angela, az egykori modell most a Ladyform nevű, női sportruházatot készítő vállalat marketingosztályának vezetője volt.

Miután beültek az autóba, Casey megkérdezte Angelától, hogy mennyire jól ismeri a Ladyformot alapító Pierce családot.

– Találkoztam a szülőkkel is, de a lányuk, Charlotte vezeti a cég New York-i ágazatát. Ő az egyik legjobb barátnőm. Miért kérdezed?

– A barátnőd húgának, Amanda Pierce-nek az eltűnése szerepelt *A gyanú árnyékában* című tévéműsor múlt havi epizódjában. Megoldatlan bűnügyeket vizsgál ki újra. Talán Charlotte segítségemre lehetne egy találkozó összehozásában. Azt akarom, hogy derítsék ki, valójában ki ölte meg Huntert.

Casey édesanyja elgyötörten felsóhajtott.

– Nem tudnál legalább egy békés napot kiélvezni, mielőtt ebbe belevágasz?

– Minden tiszteletem a tiéd, anyu, de szerintem tizenöt év épp elég hosszú idő volt arra, hogy az igazságra várjak.

2.

Aznap este Paula Carter az ágyában ült, hátát a fejrésznek támasztva, ölében egy iPad minivel. Casey és Angela a nappaliban beszélgett, és rá megnyugtatóan hatott fojtott hangjuk, amelyet egy tévé-műsor konzervvetése kísért. Számos könyvet elolvasott az „újboldi belépés” átmenetéről, amelyet a börtönből szabadultak a külvilágba való visszatérésükkor élnek át. Casey fiatalkori szabadszellemiségére visszagondolva, Paula kezdetben attól félt, hogy a lánya esetleg nyomban újra bele akarja vetni magát a pezsgő New York-i életbe. Ehelyett azonban az olvasmányaiából azt tudta meg, hogy a Casey helyzetébe került emberek rendszerint csak ügyel-bajjal tudják felmérni a szabadságuk mértékét.

Paula ideje legnagyobb részében önszántából a szobájában maradt, hogy Casey-nek a házban jártában-keltében ne kelljen állandóan az anyjába ütköznie. Fájó szívvel gondolt arra, hogy a hálósobából a nappaliba való átruccanás és a távkapcsoló korlátlan használata a legnagyobb fokú függetlenség, amelyet az ő okos, tehetséges, erős akaratú lánya tizenöt év után élvez.

Rendkívül hálás volt Angelának, amiért kivett egy nap szabadságot, hogy eljőjön Casey-ért, amikor kiengedték. A lányok unokatestvérek voltak, de Paula és a nővére, Robin testvéreként nevelték őket. Angela apja régen lelépett, így Angela számára Frank jelentette az apafigurát. Angela még csak tizenöt éves volt, amikor Robin meghalt, így végül őt is Paula és Frank nevelte fel.

Angela és Casey olyan közel álltak egymáshoz, mint két testvér, de nagyon különböztek egymástól. Mindketten szépek voltak, a szemük egyformán ragyogó kék, de Angela haja szőke volt, Casey-é pedig sötétbarna. Angelának megvolt a magassága és az alkata, hogy roppant sikeres modell legyen, mint ahogy a húszas éveiben ezt a foglalkozást is űzte. Casey mindig is atlétikusabb alkat volt, és a Tufts Egyetemen versenyszerűen teniszezett. Míg Angela kihagyta az egyetememet, hogy a modellkarrierjét és mozgalmas New York-i társasági életét építse, az összetett politikai ügyek iránt elkötelezett Casey szorgalmasan tanult. Angela republikánus volt, Casey demokrata. A lista tovább folytatódott, ők ketten mégis elválaszthatatlanok maradtak.

Paula most lepillantott a hírre, amelyet az iPadjén olvasott. Alig tíz órával azután, hogy Casey elhagyta a celláját, ismét az újságok főcímeiben szerepelt. Vajon a ráirányuló figyelem beúzi a szobájába, hogy aztán többé ki se merészkedjen onnan?

Vagy ami még rosszabb: vajon egyenesen a nyilvánosság elé löki? Paula mindig is csodálta a lányában, hogy kész – gyakran igencsak hangosan – küzdeni azért, amit helyesnek tart. Ha azonban Paulán múlna, Casey nevet változtatna, új életet kezdene, és soha többé nem ejtene szót Hunter Raleigh-ről.

Ma nagyon megkönnyebbült, amikor Angela vele együtt ellemezte Casey ötletét, hogy felkeresi *A gyanú árnyékában* című műsor producereit. A plázába érve Casey ejtette a témát, Paula azonban ismerte a lányát. A beszélgetés még nem ért véget.

Újból hallotta, hogy a tévében felcsattan a nevetés. Casey és Angela pillanatnyilag egy *sitcomot* néztek, de egyetlen gombnyomással áttévedhetnek a híradóra. Meglepte, hogy ilyen hamar kiszivárgott a hír. *Vajon a riporterek mindennap figyelemmel kísérik a szabadon bocsátott elítéltek névsorát?*, tűnődött. Vagy az is lehet, hogy az egyik börtönőr telefonált. Vagy talán Hunter családja adott ki sajtóközle-

ményt. Isten a megmondhatója, ők úgy vélték, hogy Casey-nek élete hátralévő részére is börtönben volna a helye.

De az is lehet, hogy valaki egyszerűen felismerte Casey-t a plázában. Paula ismét legszívesebben a falba verte volna a fejét, amiért Angelára bízta a feladatot, hogy szedjen össze pár ruhát az unokatestvére számára. Pedig tudja, mennyire elfoglalt az unokahúga.

Paula nagyon igyekezett, hogy minden, amire Casey-nek szüksége lehet, várja odahaza. Magazinok az éjjeliszekrényen. Új törülközők és egy fürdőköpeny. Egy gyógyszeres szekrény, megtöltve a legeslegjobb szépségápoló szerekkel. Az előkészületek lényege éppen az lett volna, hogy távol tartsa a lányát a nyilvánosságtól, ehelyett azonban a plázában kötöttek ki.

Újból rápillantott az iPadje kijelzőjére. ESZELŐS CASEY SZÓRJA A PÉNZT! Nem voltak hozzá fotók, de az úgynevezett tudósító tudta, mely pláza mely üzleteiben járt Casey. A lejáratos cikk így végződött: „A börtönkoszt szemlátomást kegyes volt a csipkerózsikás alakhoz. Forrásunk szerint Casey a börtönudvaron testgyakorlással eltöltött hosszú óráknak köszönhetően karcsú és fitt. Vajon a megvádolt aranyásó az új ruhátárát egy új barát becserkészéséhez akarja viselni? Csak az idő a megmondhatója.”

A blogger Mindy Sampson volt. Paula régóta nem látta már ezt a nevet nyomtatásban, de a nő még mindig a régi trükkjeit alkalmazta. Casey azért volt kitűnő formában, mert mindig szorgos méhecskeként tevékenykedett, állandóan mozgásban volt az állása, az önkéntes munkája, a politikai csoportok és a kiállítások között. A börtönben nem tudott mást tenni, mint hogy edzett, és megszállottan keresett valakit, aki segít neki tisztázni a nevét. De egy olyan bulvárlapoknak dolgozó zügifirkász, mint Mindy Sampson, úgy állította be a hírt, mintha Casey a vörös szőnyegre készülődne.

Akár akarta Paula, akár nem, figyelmeztetnie kellett Casey-t. A folyosón végigmenve már nem hallotta a konzervnevetést. Amikor

belépett a nappaliba, azt látta, hogy Casey és Angela a tévé képernyőjére mered. A hírcsatorna műsorvezetőjének arcán jámbor megbotránkozás ült. „Tudósítónk jelentette, hogy Casey Carter ma kiszabadult a börtönből, és első útja egy plázába vezetett. Úgy van, emberek, Eszelős Casey, Gyilkos Casey, az úgynevezett »Gyilkos Csipkerózsika« ismét köztünk van, és az első dolog, ami megfordult a fejében, egy új ruhákkal teli szekrény volt.”

Casey kikapcsolta a televíziót.

– Értitek már, miért akarok olyan elszántan bekerülni *A gyanú árnyékában* műsorába? Kérlek, Angela, már írtam védőügyvédeknek és az ország összes jogklinikájának, de senki sem hajlandó segíteni nekem. Az a műsor lehetne a legnagyobb esélyem, az *egyetlen* esélyem. És a te Charlotte barátnődnek közvetlen kapcsolata van a producerekhez. Kérlek, egyetlen találkozás elég lesz nekem.

– Casey – szólt közbe Paula –, ezt már megbeszéltük. Rémes ötlet.

– Sajnálom, de egyet kell értenem Paulával – felelte Angela. – Nem szívesen mondom ezt, de vannak, akik szerint olcsón megúszad.

Paulát és Franket lesújtotta, amikor egyetlen lányukat bűnösnek mondták ki erős felindulásból elkövetett emberölés vádjában. A média azonban a vád veszteségeként tálalta az ítéletet, ami Casey-t hidegvérű gyilkosnak állította be.

– Töltsön közülük csak egy is egy hetet egy cellában – tiltakozott Casey. – A tizenöt év egy örökkévalóság.

Paula a vállára tette a kezét.

– Raleigh-ék nagy hatalommal rendelkező família. Hunter apja befolyást gyakorolhat a producerekre. Az a műsor nagyon negatív megvilágításban tüntethet fel.

– Negatív megvilágításban? – kérdezte Casey gúnyosan. – Szerintem máris abban vagyok, anyu. Azt hiszed, nem láttam, hogyan bámultak rám az emberek, amikor ma elmentünk vásárolni? Nem mehetek úgy végig egy üzleten, hogy ne érezzem magam állatkert-

ben mutogatott állatnak. Milyen élet ez? Angela, hajlandó vagy felhívni a barátnődet az érdekekben, vagy sem?

Paula érezte, hogy Angela kezdi beadni a derekát. Ők ketten mindig nagyon közel álltak egymáshoz, és Casey ugyanolyan meggyőző, mint mindig is volt. Paula könnyörgő pillantást vetett az unokahúgára. *Kérlek, gondolta, ne hagyd, hogy elkövesse ezt a hibát!*

Megkönnyebbülten hallotta Angela tapintatos válaszát:

– Mi volna, ha várnál néhány napot, és meglátnád, akkor hogyan érzel?

Casey szemlátomást csalódottan csóválta a fejét, de aztán némán a távkapcsoló után nyúlt, és kikapcsolta a televíziót.

– Fáradt vagyok – vetette oda kurtán. – Lefekszem aludni.

Este Paula azt az imát mormolva aludt el, hogy a média találjon magának másik célpontot, hogy Casey el tudjon kezdeni alkalmazkodni egy újfajta élethez. Amikor másnap reggel fölébredt, rájött, hogy tudhatta volna: a lánya soha nem vár senki jóváhagyására, ha olyasmit akar tenni, ami szerinte fontos.

Casey szobája üres volt. Az étkezőasztalon egy rövid üzenet állt. *Vonattal bementem a városba. Estére itthon leszek.*

Paula tudta, hogy Casey nem sajnálja a fáradságot elmenni a vasútállomásra. Főlöszleges lett volna azon töprengenie, vajon miért indult útnak akkor, amikor ő még aludt. Találkozni akar *A gyanú árnyékában* producerével, kerül, amibe kerül.